

er Antallet af de ansatte, som ikke kan formindres; men deraf følger ingenlunde at Summen til Strider og Ekstraarbejde ikke kan formindres, den Sum, der vil blive forlangt bevilget til Medhjælp. — Et Par enkelte Punkter maa jeg endnu nævne, deriblandt, som jeg allerede antydede, Bestillingstilløgene. Paa dette Punkt har man fra Folketingets Side maattet strælle sig noget videre, end man tidligere har tænkt, idet man har maattet gaa ind paa at give Bestillingstillæg af 900 Kr. til 3 Embedsmænd, som man ikke tidligere havde paa Folketingets Forslag, nemlig de 2 Komiterede og den Kontorchef, der skal være ledende Chef for Revisionen. Men til Trods derved er hele Sagen jo dog ikke værre, finantseelt set, end at man kommer op til en Sum af 4,800 Kr. mod det nu bestaaende Bestillingstillæg, som er 11,400 Kr. Med Hensyn til et andet Tvistepunkt mellem Folketinget og Landstinget, nemlig Bestemmelsen i Folketingets § 13 om Tog- og Dagpenge, er man enedes paa Folketingets Grundlag. Derimod er der et Par Punkter, som ogsaa være Stridspunkter mellem Folketinget og Landstinget, med Hensyn til hvilke man fra begge Sider har maattet give noget efter. Det er med Hensyn til Pensionsberegningen for visse Klasser af Personalet ved Statsbanedriften, nemlig hele det kørende Personale, hele Trafikpersonalet. Det vil mindes, at Folketinget mente, at disse Funktionærer skulde, efter at være delte i 2 Klasser, have større eller mindre let Afgang til at faa Afsted med fuld Pension, saaledes at enkelte Funktionærer skulde kunne faa fuld Pension efter 25 Aars Tjeneste og andre efter 30 Aars Tjeneste. Der er man enedes om at blive staaende ved at stille alle ens og ordne det saaledes, at de kunne faa fuld Pension efter 30 Aars Tjeneste, medens som bekendt 35 Aars Tjeneste ellers er det normale. Paa det andet Punkt, som angaar en Ret for en Del Funktionærer til at erholde Afsted i en yngre Alder end den normale, nemlig 70 Aar, er man ligeledes enedes om, at staa alle de af Folketinget fremhævede Funktionærer sammen til en Klasse og give dem Ret til at forlange Afsted med det fulde 65de Aar. Endelig er der 2 smaa Punkter i Slutningen af Lovens. Spørgsmaalet om, hvorvidt visse Lovforslag skulle fremsættes i 1893, som Folketinget holdt paa, eller 1895, som Landstinget holdt paa. Der er man bleven staaende ved 1895.

Dermed har jeg nævnt, hvad jeg vil kalde Stavanterne ved Lovforslaget. Det høje Ting saar jo selv afgøre Værdien af disse Stavanter, for mig staa de ikke som saa overdrevent store, og naar jeg skulde nævne,

hvad jeg vel ogsaa maa have Lov til, Forbelene ved Forslaget, som det foreligger fra Fællesudvalget, vil jeg indskrænke mig til at pege paa 2 Hovedpunkter, men de ere efter mit Støn ogsaa saa vægtige, at de alene give en fuldstændig tilfredsstillende Forklaring af, at Fællesudvalget har kunnet vedtage denne Indstilling enstemmig. Det første er det ny Afslut under VI, som hedder: „Revisions Kontrol med Statsbanernes Regnskabsvæsen.“ Vrede Medlemmer, som jeg haaber have læst denne Bestemmelse — den er ellers ganske kort, saa de Herrer ville hurtigt komme over den — ville formodentlig være enige med Fællesudvalget i, at det Afslut, som der er kommet ind, og som fastslaar en ny Ordning af Revisionen af Statsbanernes Regnskabsvæsen, er en saa overordentlig stor Forbedring, at den ikke behøver nogen Anbefaling fra min Side. Jeg vil dog ikke her indlade at indtale, at jeg tror, at den her foreslaede Ordning i visse Retninger ikke er saa lidt bedre end den, Folketinget foreslog. Det siger jeg til Vrede for den højtærede Indenrigsminister, som med stor Velvilje og stor Smødelommenhed har foreslaet en Ordning, som nu her har faaet sit Udtryk gennem de nye §§ 21 og 22. Det andet Punkt til Fordel for Fællesudvalgets Indstilling, som jeg vil fremdrage, er egentlig talt ikke noget Punkt i, og for sig for det er selve det Faktum, at der tilvejebringes en Lov. Det er saa overordentlig stor en Anbefaling for at vedtage den af Fællesudvalget gjorde Indstilling, at jeg tror slet ikke, at den behøver nærmere at paapeges. Der er jo næppe noget Medlem, hverken i denne Sal eller her oven over, der kan være blind for, hvilken overordentlig Bægt der ligger paa, at det Afslut, der repræsenterer hen ad 170 Millioner, og hvis Budget aarlig løber op til 15—16 Millioner, drages ind under den almindelige Lovgivningsmagts Omraade. I det Faktum, at der, hvis dette Forslag vedtages af begge Ting, vil være tilvejebragt en Lovordning for Statsbanedriften, ligger efter mit Støn den største og allervægtigste Anbefaling for at vedtage Forslaget. Den er saa vægtig, at jeg tror ikke, jeg formaar med mine Ord at forage den, derfor skal jeg foreløbig slutte hermed.

Gad: Jeg har kun i Sinde, at gøre et Par ganske korte Bemærkninger. Jeg ønsker nemlig paa det Mindretals Bægt, der hidtil har været til Stede i denne Sal med Hensyn til en forbedret Lovordning om Statsbanedriften, blot at anmode de værede Herrer, der hidtil have stemt med os, om ogsaa at ville følge os i at stemme for det